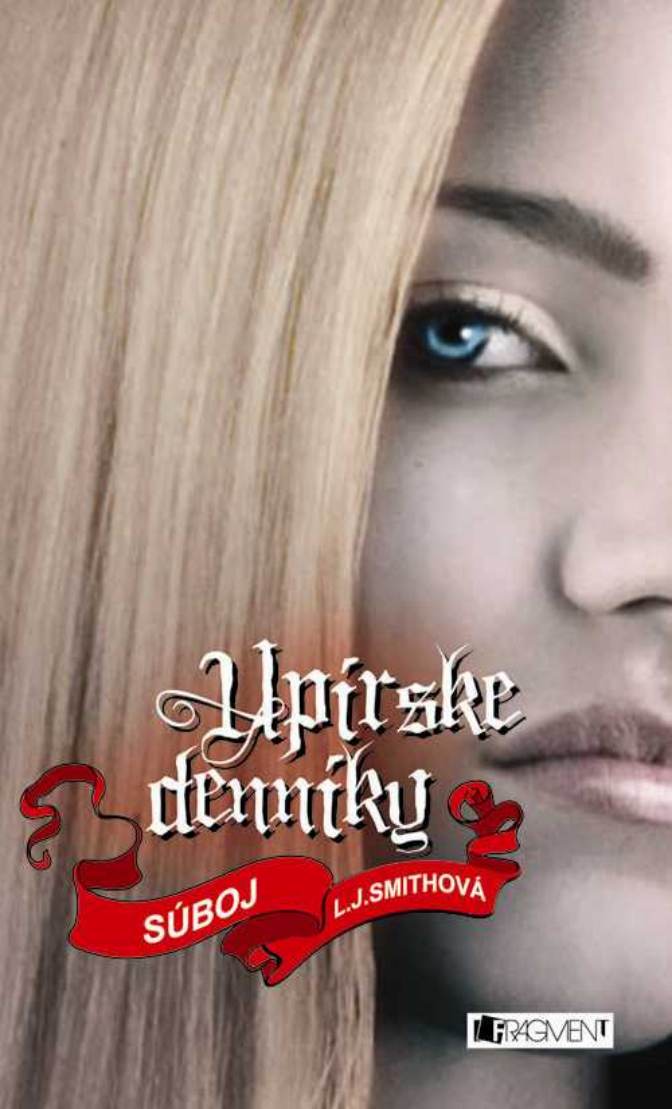

Upírske denníky

SÚBOJ

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 2

- Súboj

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 2 - Súboj – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske denníky

SÚBOJ L.J. SMITHOVÁ

Damon!“ skríkla Elena.
Ľadový vietor sa zvíjal okolo nej, šľahal jej vlasy do tváre, šklbal ju za tenký sveter. Dubové lístie vírilo okolo žulových náhrobkov a stromy zúrivo plieskali konármi. Elena mala studené ruky, pery aj líca jej skrehli, no aj tak stála tvárou proti vetru a kričala.

„Damon!“

Toto počasie nebolo normálne. Bol to prejav Sily, ktorý ju mal odstrašiť, ale ona sa nedala. Keď si predstavila, že Silu niekto obrátil proti Stefanovi, pocítila zúrivosť pálčivejšiu než vietor. Ak Damon Stefanovi niečo urobil, ak mu ublížil...

„Dopekla, ty sviniar, už aj sa ozvi!“ vykrikla na duby okolo cintorína.

K nohám jej zlietol suchý hnedý list podobný scvrknutej ruke, no odpoveď nedostala. Obloha bola sivá ako sklo, sivá ako náhrobky. Elenu v hrdle zaštípala zúrivosť. Zvesila plecia. Nie, Damon tu nie je, márne ho tu hľadá, je v tomto kvíliacom vetrisku sama.

Obrátila sa – a zhíkla.

Stál tesne za ňou, tak blízko, že sa oňho obtrela šatami. Keby to bol človek, bola by jeho blízkosť vycítila – bolo by sa jej dotklo vyžarovanie jeho tela, jej uši by boli zachytili pohyb. Lenže on, samozrejme, nebol človek.

Neisto zaspätkovala. Inštinkty, ktoré mlčali, keď kričala do vetra, ju teraz nástojčivo presviedčali, aby utiekla.

Zaťala päste. „Kde je Stefan?“

Damonovi sa medzi tmavým obočím zjavila tenká vráska. „Aký Stefan?“

Skočila k nemu a vyťala mu zaucho.

Ani nad tým neuvažovala, a keď sa to už stalo, nemohla uveriť, na čo sa odvážila. Bolo to však poctivé zaucho, vložila doň celú váhu tela a Damonovi až myklo hlavou nabok. Zaštípala ju dlaň. Stála, lapala dych a dívala sa naňho.

Mal na sebe to, v čom ho videla prvý raz. Všetko čierne. Čierne čižmy z mäkkej kože, čierne džínsy a čierny sveter, na ňom čiernu koženú bundu. A podobal sa na

Stefana. Akoby si to všimla až teraz. Mal rovnaké tmavé vlasy, bledú pokožku a znepokojivo krásne črty. Ibaže nebol kučeravý, jeho oči sa pýšili farbou polnoci a jeho pery krutou krivkou.

Pomaly obrátil hlavu a pozrel na ňu. Miesto, kam dopadla jej dlaň, prudko sčervenelo.

„Neklam mi,“ povedala roztraseným hlasom. „Viem, kto si. A viem aj, čo si. Včera večer si zabil Tannera. A teraz zmizol Stefan.“

„Skutočne?“

„Veľmi dobre vieš, že áno!“

Damon sa usmial, no iba na sekundu.

„Varujem ťa, ak si mu ublížil...“

„No? Čo mi urobíš? Čo mi spravíš, Elena? Čo mi vôbec môžeš urobiť? Môžeš ma zastaviť?“

Elena stíchla. Prvý raz si uvedomila, že vietor už neduje. Okolo nich sa rozhostilo mŕtve ticho, akoby stáli bez pohnutia v nejakom veľkom čarovnom kruhu moci. Akoby sa všetko, olovená obloha, duby aj purpurové brezy, ba aj sama Zem spojili s ním. Akoby Silu čerpal z toho, čo ho obklopovalo. Stál s mierne zaklonenou hlavou, v očiach nesmierne hĺbočiny a čudesný svit.

„Neviem,“ šepla. „Niečo však vymyslím. To mi môžeš veriť.“

Zasmial sa a Elena sa mykla. Srdce sa jej rozbúchalo. Bože, je taký krásny, uvedomila si. Fešák? To bolo v je-

ho prípade smiešne slabé, bezfarebné slovo. Jeho smiech trval, ako obyčajne, iba chvíľu, no aj keď mu znehybneli pery, v očiach mu zostali stopy veselosti.

„Verím ti,“ prehodil. Poobzeral sa po cintoríne a vystrel k nej ruku. „Pre môjho brata si pridobrá,“ vyzývavo doložil.

Elena ho chcela plesnúť aj po ruke, no hnusilo sa jej znovu sa ho dotýkať. „Kde je?“

„To ti poviem neskôr. Možno. A nie zadarmo.“ Stiahol ruku, práve keď si všimla, že na nej má rovnaký prsteň ako Stefan – s ultramarínovým očkom. Zapamätaj si to, pomyslela si. Je to dôležité.

„Môj brat je somár,“ pokračoval. „Myslí si, že si rovnako slabá ako Katherine, že sa dáš viesť za ručičku ako ona, len preto, že sa na ňu tak podobáš. No mýli sa. Ja tvoj hnev cítim až na druhom konci mesta. Aj teraz ho cítim, je ako biele svetlo, ako slnko na púšti. Máš veľkú silu, Elena, dokonca aj teraz. A mohla by si byť ešte silnejšia...“

Zadávala sa naňho. Nechápala, o čom hovorí, ale nová téma sa jej vôbec nepáčila. „Neviem, čo myslíš. A čo to má so Stefanom?“

„Myslím Silu. Skutočnú Silu, Elena.“ Prikročil k nej a zadával sa jej do očí; hlas mal zrazu nežný, nástojčivý. „Vyskúšala si, čo sa dalo, a nič ťa neuspokojilo. Máš všetko, a predsa ti niečo stále uniká. Niečo, čo zúfalo

potrebuješ a nemôžeš to mať. Presne to ti ponúkam. Silu. Večný život. A k tomu city, aké si ešte nezakúsila.“

Až vtedy pochopila a zdvihol sa jej žalúdok. Preglgla, potlačila hrôzu a odpor. „Nie.“

„Prečo? Vyskúšaj to, Elena. Buď k sebe úprimná. Nie je v tebe niečo, čo po takomto osude túži?“ Tmavé oči mu žiarili, nemohla od nich odvrátiť zrak. „Prebudím v tebe všetko, čo doteraz spalo. Si dosť silná, aby si žila v temnote, aby si v nej rozkvitla. Môžeš sa stať kráľovnou tieňov. Prečo tú Silu nechceš, Elena? Pomôžem ti ju prijať.“

„Nie,“ zopakovala a s vypätím vôle odvrátila pohľad. Nebude sa naňho dívať, nedovolí mu, aby ňou manipuloval. Nemôže predsa zabudnúť na... zabudnúť na...

„A ešte čosi ti prezradím, Elena,“ pokračoval hlasom takým nežným, akoby sa jej krku dotýkali hladkajúce prsty. „Budeš šťastná ako nikdy predtým.“

Nie, musí si spomenúť... Musí si spomenúť na niečo veľmi dôležité. On ju Silou núti, aby na to zabudla, ale ona nedopustí...

„Budeme spolu. Ja a ty.“ Sviežo chladné prsty ju hladkali po krku, vkĺzli za golier svetríka. „Len my dvaja. Naveky.“

Čosi ju zabolelo – prstami sa obtrel o dve drobučké ranky na krku. Vyjasnila sa jej myseľ.

Nesmie zabudnúť... na Stefana.

Presne to jej chcel vyhnať z hlavy. Spomienku na Stefana, na jeho zelené oči a úsmev, za ktorým sa vždy tajil smútok. Nie, teraz už na Stefana nezabudne, pretože má v sebe jeho krv a on má jej. Odtiahla sa od Damona, odstrčila jeho chladivé prsty. Zadívala sa mu do očí.

„To, po čom túžim, som už našla,“ povedala drsne. „Aj toho, s kým chcem zostať naveky.“

V očiach sa mu vzdula vlna čierňavy, studená zúrivosť, čo medzi nimi vybuchla. Elena si pomyslela, že má oči ako kobra pred útokom.

„Nebuď hlúpa ako môj brat,“ povedal. „Lebo s tebou zatočím tak ako s ním.“

Pochytil ju strach a nemohla sa mu brániť, chlad sa jej lial do tela, mrazil ju v kostiach. Znovu sa dvíhal vietor, šklbal konármi stromov. „Povedz mi, Damon, kde je?“

„Teraz? Neviem. Nemôžeš naňho aspoň na chvíľu prestať myslieť?“

„Nie!“ Striaslo ju, vlasy jej znovu vleteli do tváre.

„Aha, je to tvoja posledná odpoveď? Elena, dobre si rozmysli, či chceš so mnou hrať túto hru. Lebo ak áno, ponesieš následky a nebude ti do smiechu.“

„Všetko som si rozmyslela.“ Musí ho zastaviť, kým ju znovu omámi. „Nezastrašíš ma, Damon. Už si si to mohol všimnúť. Stefan mi povedal, čo si zač aj čo si spáchal. V tej chvíli si nado mnou stratil moc. Nenávidím ťa. Hnušíš sa mi. Už mi nič nemôžeš urobiť. Už nie.“

Tvár sa mu zmenila, zmyselný výraz vystriedala krutosť, zatrpknutosť a odpor. Zasmial sa, no tentoraz sa rehotal veľmi dlho. „Nič?“ zvolal. „Môžem ti urobiť, čo len chcem, a nielen tebe, ale aj tvojim blízkym. Netušíš, Elena, čo všetko môžem urobiť. No zistíš to.“

Cúvol a vietor ňou prenikol ako nôž. Všetko sa jej mihalo pred očami, akoby sa vo vzduchu zjavili fliačky svetla.

„Blíži sa zima, Elena,“ pokračoval chladným hlasom, ktorý prehlušil ešte aj zavýjanie vetra. „Krutá zima. Ešte kým nastane, zistíš, čo dokážem. Ešte kým nastane zima, budeš so mnou. Budeš moja.“

Oslepil ju biely vír, zakryl jeho tmavú postavu. Už slabol aj jeho hlas. Objímala si trup rukami, skláňala hlavu, celá sa triasla. „Stefan...“ zašepkala.

„Aha, na niečo som zabudol,“ vrátil sa k nej Damonov hlas. „Pýtala si sa na môjho brata. Nehľadaj ho, Elena. V noci som ho zabil.“

Prudko zdvihla hlavu, ale nič nevidela, len biely chaos, ktorý ju pálil v nose a na lícach a lepil sa jej na mihalnice. Až keď jej na pokožku dopadli jemné zrníčka, uvedomila si, čo to je: snehové vločky.

Bol prvý november a padal prvý sneh. Slnko zmizlo.

Nad opusteným cintorínom visel neprirodzený súmrak. Elenu stále oslepoval sneh a vietor ju mučil chladom, akoby vstúpila do ľadovej rieky.

Neobrátila sa však k novému cintorínu a k ceste za ním. Odhadovala, že most Wickery je pred ňou. Mierila k nemu.

Polícia našla Stefanovo prázdne auto pri Old Creek Road. To znamená, že z neho vystúpil niekde medzi Drowning Creek a lesom. Elena sa potkýnala po zarastenom cintorínskom chodníku, tvrdohlavo kráčala ďalej, pritískala k sebe tenký sveter. Tento cintorín poznala od detstva a nezablúdila by tu ani poslepiacky.

Na moste sa už triasla tak prudko, až ju rozbolelo telo. Sneženie redlo, no vietor dul ešte nemilosrdnejšie. Cez šaty jej prenikal tak ostro, akoby mala na sebe tenký papier, a vyrážal jej dych.

Stefan, opakovala si. Zabočila na Old Creek Road. Na sever. Neverila Damonovým slovám. Keby bol Stefan mŕtvy, určite by to vedela. Bola si istá, že je živý, a ona ho musí nájsť. Môže byť hocikde v tej nekonečnej bielej hrôze, možno je zranený, možno čoskoro zamrzne. Elena si uvedomila, že prestáva logicky uvažovať. V hlave mala len jediné: Stefan. Nájdí Stefana.

Obávala sa, že zíde z cesty. Napravo boli duby, naľavo spenená voda rieky Drowning Creek. Zatackala sa, spomalila. Vietor už nebol taký krutý, no zmocňovala sa jej únava. Musím si sadnúť, oddýchnuť, čo i len na minútku.

Klesla k ceste a došlo jej, že hľadať Stefana je veľká hlúposť. Stefan k nej predsa príde. Stačí, ak si sadne a počká. Už sa k nej určite blíži.

Zatvorila oči, oprela si čelo o skrčené kolená. Bolo jej oveľa teplejšie. Myslel sa jej zahmlievala, no uvidela Stefana, ako sa na ňu usmieva. Objal ju, pevne a bezpečne a ona sa oňho oprela. Uvoľnila sa. Konečne je doma. Tam, kam patrí. Stefan ju ochráni.

No čo to? Stefan ju neobjíma, Stefan ňou myká. Prečo ruší ten krásny pokoj? Videla jeho tvár, bledú a vydesenú, zelené oči prižmúrené od bolesti. Pokúsila sa mu povedať, aby ju nechal tak, ale nepočúval. Elena, vstávaj, povedal. Zelené oči ju vyzývali, aby poslúchla. Elena, už aj vstávaj...

„Elena, vstávaj!“ Hlas bol tenký, takmer jačal. Plný strachu. „No tak, Elena! Vstávaj! Nevládžeme ťa niešť!“

Zažmurkala a pred ňou sa vynorila tvár. Malá, srdiečková, taká biela, až bola takmer priesvitná. Orámovaná jemnými červenkastými kučerami. Hnedé oči, sneh na mihalniciach... Tie oči na ňu ustarostene pozerali.

„Bonnie,“ vyslovila sťažka. „Čo tu robíš?“

„Pomáha mi s tebou,“ ozval sa tichší hlas hneď vedľa Eleny. Obrátila sa, uvidela elegantný oblúk obočia a olivovú pokožku. Meredithine tmavé oči, zväčša plné odstupe a irónie, sa tiež dívali s obavou. „Postav sa, Elena, lebo z teba bude skutočná ľadová princezná.“

Bola pokrytá snehom ako bielou kožušinou. Meravo sa postavila a oprela sa o dievčatá. Odviedli ju k Meredithinmu autu.

Čakala, že vnútri jej bude teplejšie, no nervové zakončenia sa preberali a oznamovali jej, ako premrzla. Zima je krutá, pomyslela na Damonove slová, keď už Meredith naštartovala a viedla auto do mesta.

„Čo sa to robí, Elena?“ ozvala sa zozadu Bonnie. „Čo to malo byť? Prečo si ušla zo školy? A prečo si, prosím ťa, prišla sem?“

Elena zaváhala, no pokrútila hlavou. Iste, chcela im všetko povedať. Vyrozprávať ten strašidelný príbeh o Stefanovi a Damonovi. Aj o tom, čo sa včera naozaj stalo dejepisárovi Tannerovi – a čo nasledovalo neskôr. No nemohla. Možno by jej uverili, lenže to tajomstvo sa netýkalo iba jej, nemohla ho prezrádzať len tak, bez Stefanovho dovolenia.

„Všetci ťa hľadajú ako diví,“ povedala Meredith. „Škola je hore nohami a tvoja teta sa ide zbláznit.“

„Prepáčte,“ vzdychla Elena. Márne sa bránila triaške. Zabočili na Maple Street, zašli k jej domu.

Teta Judith ich čakala s vyhriatymi prikrývkami. „Vedela som, že ak ťa nájdu, budeš na kosť zmrznutá,“ vyhlásila energicky. „Božemôj, sneh deň po Halloweene, to hádam ani nie je možné! Dievčatá, kde ste ju našli?“

„Na Old Creek Road. Za mostom,“ odvetila Meredith.

Teta Judith zbledla. „Pri cintoríne? Tam, kde prepádajú ľudí? Elena, preboha, ako si tam mohla ísť?“ Vzdychla. „Dobre, dosť už o tom,“ rozhodla. „Aspoň zatiaľ.“ Znovu sa silene usmiala. „Musíme ťa vytiahnuť z tých mokrých šiat.“

„Keď sa usuším, musím sa tam vrátiť,“ povedala Elena. Už zase jasne uvažovala a jedno jej bolo jasné: Stefana v skutočnosti nevidela. Bol to iba sen. Takže Stefan je stále nezvestný.

„Nič také,“ ozval sa Robert, snúbenec tety Judith. Elena si ho dosiaľ sotva všimla, ale stál pri nich od začiatku. Jeho tón nepripúšťal diskusiu. „Stefana hľadajú policajti, nechaj to na nich.“

„Lenže policajti si myslia, že zabil Tannera. Ja viem, že to neurobil. Aj vy to viete, však?“ Teta Judith z nej stiahla premočený sveter a Elena sa zadívala na tváre, čo ju obklopovali. „Viete, že to neurobil...“ zopakovala zúfalo.

Ticho. „Elena...“ ozvala sa napokon Meredith, „nikto nechce pripustiť, že to urobil. No... vieš, nevyzerá to dobre, keď utiekol...“

„Neutiekol. Naozaj! Ne...“

„Tíško, Elena,“ prerušila ju teta. „Nerozčuľuj sa. Určite si ochorela, v takej zime, navyše si bola nevyspatá...“ Položila jej ruku na líce.

Odzrazu toho mala Elena dosť. Nikto jej neverí, ani len najbližší. Akoby mala okolo seba nepriateľov.

„Nie som chorá!“ zvrieskla a odtiahla sa. „A nie som ani cvok, aj keď si to asi myslíte. Stefan neušiel a nezabil pána Tannera a kašlem na to, či mi veríte...“ Vzlykla, zmlkla. Teta Judith ju postrkovala do schodov a ona jej to dovolila. No keď ju chcela uložiť do postele, odmietla. Keď sa usušila a zohriala, sadla si na pohovku v obývačke pri kozube, zabalená do prikrývok. Celé popoludnie vyzvával telefón a teta Judith sa rozprávala s priateľmi, so susedmi, s ľuďmi zo školy. Všetkých ubezpečovala, že Elena je v poriadku. Pravdaže, rozrušila ju tá... tragédia, čo sa stala večer, a zrejme má zvýšenú teplotu. O pár dní sa však iste zotaví.

Kamarátky sa posadili k nej. „Nechceš sa porozprávať?“ ozvala sa ticho Meredith. Elena pokrútila hlavou, hľadela do ohňa. Všetci sú proti nej. A teta Judith sa mýli, vôbec nie je v poriadku. Nebude v poriadku, kým sa nenájde Stefan.

Zastavil sa aj Matt, na vlasoch a na vetrovke doniesol sneh. Elena naňho pozrela s nádejou. Včera jej pomáhal

zachraňovať Stefana, kým ostatní by ho boli najradšej zlynčovali. No dnes hľadel vážne a ľútostivo. Očividne sa obával, ale už iba o ňu.

Sklamala sa. Strašne. „Čo tu robíš?“ spýtala sa ho. „Plníš sľub, že sa o mňa postaráš?“

V očiach mu kmitla bolesť, ale odpovedal pokojne: „Is-te, aj to. Ja by som sa o teba staral tak či onak, bez ohľadu na sľuby. Báľ som sa o teba. Počúvaj ma, Elena...“

Nemala chuť počúvať. Nikoho. „Vďaka za opýtanie, cítim sa dobre. To ti tu povie hocikto. Takže sa už neboj. A navyše neviem, prečo by si plnil sľub daný vrahovi.“

Matt sa mykol a prekvapene pozrel na kamarátky. Potom bezmocne pokrútil hlavou. „To nie je fér.“

Elena nemala náladu na fair play. „Už som ti povedala, že sa o mňa báť nemusíš. A nemusia ťa trápiť ani moje problémy. Som v poriadku.“

Bolo mu jasné, čo nevyslovila. Matt sa zvrtol k dverám, práve keď vošla teta Judith so sendvičmi.

„Prepáčte, už musím ísť,“ zamrmlal a ponáhlal sa. Odišiel bez obzretia.

Meredith, Bonnie, teta Judith a Robert sa pri skorej večeri pred kozubom pokúšali o aký-taký rozhovor. Elena ješť nemohla a ani do reči jej nebolo. Dobrú náladu mala len jej malá sestra Margaret. Schúlila sa k nej a núkala ju cukríkmi vykoledovanými na Halloween.

Elena sestričku tuho objala a pritisla si tvár k jej pla-

vým vláskom. Keby jej Stefan mohol zavolať alebo poslať odkaz, už by to bol urobil. Nebolo by mu v tom zabránilo nič na svete – len ťažké zranenie alebo väzenie. Alebo...

Na to nemohla myslieť. Nie, Stefan žije, určite žije. Damon klame.

Stefan má však problémy a ona ho musí nájsť. Až do večera myslela len na to, plánovala, špekulovala. Jedno jej bolo jasné – je v tom sama. Nemôže nikomu dôverovať.

Zotmelo sa a Elena sa pohniezdila na pohovke. Zívla. „Som ustatá,“ povedala ticho. „Možno na mňa predsa len niečo lezie. Asi si pôjdem ľahnúť.“

Meredith na ňu skúmavo pozrela. „Slečna Gilbertová, zišlo mi na um, či by sme tu s Bonnie nemohli prenocovať. Aby mala Elena spoločnosť.“

„Výborný nápad,“ usmiala sa teta Judith. „Ak vám to rodičia dovoľia, budem rada.“

„Do Herronu je dlhá cesta, radšej tiež zostanem,“ povedal Robert. „Vystriem sa hoci aj na pohovke.“ Teta Judith protestovala, že hore sú predsa hosťovské izby, no Robert sa nedal presvedčiť. Pohovka mu postačí.

Elena pozrela z pohovky do chodby, uvidela dvere z domu. Pomaly sa postavila. Takto si to naplánovali, možno aj spoločne. Všetci sú proti nej. Dávajú pozor, aby nevyklázla z domu.

Keď po chvíli vyšla z kúpeľne v červenom hodvábnom kimone, na posteli našla sedieť Meredith a Bonnie.

„Zdravím Rosencrantza a Guildensterna,“ trpko prehodila.

Bonnie, doteraz smutná, na ňu vystrašene pozrela. A potom spýtavo na Meredith.

„Neboj sa, vie, kto sme, nešiblo jej. Len nám dáva najavo, že podľa nej tu špehujeme z poverenia jej tety,“ vysvetlila Meredith. „Elena, nie je to tak. Naozaj nám už nemôžeš dôverovať?“

„A môžem?“

„Môžeš, pretože sme tvoje priateľky.“ Elena sa nestihla ani pohnúť, keď Meredith skočila k dverám a zavrela ich. Potom sa k nej obrátila. „Preboha, aspoň raz ma počúvaj, koza jedna zjašená. Je pravda, že pochybujeme o Stefanovi. Je to však tvoja vina. Odkedy si s ním, nič nám nechceš povedať. Mlčíš ako hrob. Alebo nám nehovoríš celú pravdu. A napriek tomu ti dôverujeme. Máme ťa rady. Stojíme za tebou, Elena, a chceme ti pomôcť. Ak to nevidíš, si fakt hlúpa.“

Elena presunula pohľad z Meredithinej počernej tváre na Bonninu bledú. Bonnie prikývla.

„Je to tak,“ povedala a zažmurkala, akoby bojovala so slzami. „Ty nás už asi nemáš rada, ale my teba áno.“

Elene sa oči zaliali slzami a cítila, že prísna maska jej sklízava z tváre. Potom Bonnie vstala a všetky tri sa odrazu objímali a Elena zistila, že slzy, ktoré sa jej rinú po tvári, nedokáže zastaviť.

„Prepáčte, že som mlčala,“ povedala. „Viem, že tomu

nerozumiete, a vlastne vám ani neviem vysvetliť, prečo vám nemôžem všetko povedať. Naozaj nemôžem. No jedno vám poviem.“ Cúvla, utrela si tvár a úprimne na ne pozrela. „Nech už dôkazy proti Stefanovi vyzerajú ako-koľvek presvedčivo, on Tannera nezabil. Som si tým istá, pretože viem, kto to urobil. Bol to ten, kto zaútočil na Vickie a toho starca pod mostom. A...“ Odmlčala sa. „Ozaj, Bonnie, myslím, že zabil aj tvojho psíka.“

„Jangceho?“ Bonnie vyvalila oči. „Preboha, načo by zabíjal psa?“

„Netuším, ale vtedy tam bol. U teba v dome. A hneval sa. Je mi to ľúto, Bonnie.“

Bonnie len neveriaco krútila hlavou a Meredith povedala: „Tak prečo si to nepovedala policajtom?“

Elena sa zasmiala, mierne hystericky. „Nemôžem. Oni si s tým neporadia. A to je zase niečo, čo vám nemôžem vysvetliť. Vravíte, že mi ešte stále dôverujete. Tak mi dôverujte aj v tomto.“

Bonnie a Meredith na seba pozreli. Potom pozreli na prikrývku na posteli, ktorú Elena nervózne pošklbkávala. Napokon Meredith povedala: „Dobre. Ako ti môžeme pomôcť?“

„Neviem. Nijako. Iba ak...“ Elena pozrela na Bonnie. „Iba ak by si mi pomohla nájsť Stefana.“

Bonnie nechápala. „Ja? Ako?“ Potom začula, ako Meredith ticho zhíkla. „Aha.“ Prikývla. „Chápem.“

„Keď som vtedy ušla na cintorín, vedela si, kde som,“ vysvetľovala Elena. „Dokonca si predpovedala Stefanov príchod do školy.“

„No ty predsa takým veciam neveríš,“ namietla Bonnie.

„Už verím. Poučila som sa. A uverím hocičomu, ak to pomôže Stefanovi. Ak je aspoň maličká šanca, že mu to pomôže.“

Bonnie sa zhrbila, akoby sa chcela ešte zmenšiť. „Elena, ty to nechápeš,“ vzdychla. „Som len amatérka, neviem to ovládať. A nie je to hra. Teraz už nie. Čím častejšie človek tieto schopnosti využíva, tým väčšími ony využívajú jeho. Napokon ho ovládnu. Je to nebezpečné.“

Elena vstala a prešla k čerešňovej komode. Pozrela na ňu, hoci ju nevidela. Po chvíli sa obrátila.

„Máš pravdu, nie je to hra. A verím ti, že je to nebezpečné. No ani pre Stefana to nie je hra. Bonnie, podľa mňa je Stefan niekde vonku a je ťažko zranený. Nikto mu nepomôže, nikto ho ani len nehľadá, len jeho nepriatelia. Možno zomiera... možno dokonca už...“ Stiahlo sa jej hrdlo, sklonila hlavu a pomaly sa nadýchla. Keď zdvihla zrak, uvidela, že kamarátky na seba zmätene pozerajú.

Bonnie sa vystrela. Vypla sa do výšky. Nadvihla bradu, zaľala zuby. A v jej očiach, zvyčajne takých miernych, zasvietilo neochvejné rozhodnutie.

„Potrebujeme sviečku,“ vyhlásila.

Škrtla zápalka a do tmy vyskočili iskry. Potom už svieca horela silným, jasným plameňom. Bonnie sa nad ňu naklonila a tvár jej nadobudla zlatistý odtieň.

„Teraz budem potrebovať vašu pomoc,“ povedala. „Pozrite do plameňa a myslite na Stefana. Predstavujte si ho. Stále pozerajte do plameňa, nech sa deje čokoľvek. A v nijakom prípade nehovorte.“

Elena prikývla. Potom už znel v miestnosti len ich tichý dych. Plamienok blikotal, tancoval, osvetľoval tri dievčatá, ktoré so skríženými nohami sedeli okolo neho. Bonnie zatvorila oči, dýchala pomaly a zhlboka, akoby zaspávala.

Stefan, pomyslela si Elena. Upierala oči do plameňa a do tej myšlienky vlievala všetku vôľu. Vytvorila si ho v hlave, zapojila zmysly, akoby ho k sebe chcela pričarovať. Drsný vlnený sveter pod jej lícom. Vôňa jeho koženej bundy. Sila rúk, ktoré ju objímajú. Ach, Stefan...

Bonnie sa zachveli mihalnice a dych sa jej zrýchlil, akoby mala ťažký sen. Elena stále hľadela do plameňa, no keď Bonnie prerušila ticho, zamrazilo ju.

Spočiatku znelo len úpenie, hlas človeka, ktorého niečo bolí. Potom Bonnie začala obracať hlavu zboka nabok a prerývane dýchala. Prišli slová.

„Sám...“ povedala a stíchla. Elena si zaťala nechty do dlane. „Sám... v tme,“ dokončila Bonnie. Jej hlas znel z diaľky, zmučene.